

JUHÁSZ KATÓ

ZÖLD KEZEK

ELŐSZÓ

Köztudott, hogy az emberiség korábban soha nem tapasztalt mértékben használja ki a természetet és szennyezi bolygónkat.

A figyelmeztető jelek ellenére a Föld lakóinak többsége nem tanúsít önmérsékletet a fogyasztásban és a környezet kímélésében, ami beláthatatlan következményekkel járhat.

A műanyagok, vegyszerek már az óceánokat is mérgezik, állatok millióinak pusztulását okozva.

Bolygónk megmentése, az élőlények számára egészséges életkörülmények fenntartása csak egy új, környezettudatosan élő nemzedék megjelenésével, közreműködésével lehetséges.

Gergő, a könyv fiatal főhőse és társai úttörő szerepet vállalnak az emberek életszemléletének megváltoztatásában, a környezettudatos életvitel népszerűsítésében.

a Szerző

Az álom

Augusztus utolsó napjait Gergő nagyszülei vidéki házában töltötte. Mindig szívesen nyaralt náluk. Érezhetően tisztább volt a levegő, mint a városban, ahol lakott. A csendet is nagyon élvezte. Szeretett egyedül lenni. Ilyenkor mindent alaposan megfigyelt. Az utcai kerekes kútnál feltűnt neki, hogy a durva betonburkolaton kígyóbőrhöz hasonló anyagfoszlányok hevernek. Megkérdezte nagyapjától, mi lehet az?

– Feltehetően egy vízisikló dobta le régi ruháját – válaszolt az öreg.

Unokája kíváncsiságát látva elmagyarázta, hogy a durva betonhoz dörgölőzve szabadult meg a hulló az előregedett hámrétegtől.

– Ezt nevezik vedlésnek? – kérdezte a fiú, s arra gondolt, milyen jó lenne végre a természetben látni egy siklót.

Este sokáig nem jött álom a szemére. Az foglalkoztatta, hogy milyen lehet a sikló új ruhája.

Ezen az éjszakán különös álma volt. A kerekes kútban nézelődött, és kezébe vett egy levedlett anyagfoszlányt. Az rátapadt, és nem tudott megszabadulni tőle.

Másik kezével is hozzányúlt, hogy eltávolítsa, de nem sikerült. Kezdte beborítani a kézfejét, majd végigfutott a testén, egészen a talpáig. Egyidejűleg érezte, hogy egy különleges erő megnyújtotta. Belenézett a kútba, és a víz tükreben meglepődve látta, hogy vízisiklóvá változott. A szomszéd Juli néni éppen vízért ment. A kút kávján meglátta a siklót, és botjával felé ütött. Gergő érezte, hogy fele sem tréfa, nem tud védekezni, mert egy szó sem jön ki a száján. Menekülni próbált, s hirtelen mozdulattal a kútban termett. A kút alján szétnézett. Egy rést látott, ahová sikerült bebújni. A hegy felől érkező víz ezt a járatot úgy kitágította, hogy szépen lehetett haladni előre. Egy idő után elágazott az út. Az új ág jóval tágasabbnak tűnt, ezért azt választotta. Hamarosan két vasládát talált. A környéken elterjedt monda szerint a falu egykori földesura a föld alá rejtette el vagyonat, de senki nem tudta, hogy hová. – Ezekben lehetnek a kincsek – futott át agyán. Rátekeredett az egyik ládára. Nem sikerült kinyitnia. Tovább csúszott. Egyszer csak smaragd zöld fény szűrődött felé. Egyre erősödött, már

szinte elkápráztatta. Hirtelen vele szemben állt egy furcsa lény, aki formáját szélteben-hosszában változtatni tudta. Ő bocsátotta ki a csodálatos zöld fényt magából.

Gergő – mikor látását valamennyire visszanyerte – közelebb kúszott, hogy bemutatkozzon.

– Ismerlek, Gergő a neved – előzte meg a furcsa idegen. Én a Föld Ura vagyok, innen, a felszín alól figyelem, mi történik odafent. Beszélni akartam veled.

A sikló álruhát én tettem a kúthoz. Tudtam, hogy kíváncsi vagy, belebújsz, így eljutsz hozzám – mondta, s közben folyamatosan változtatta alakját.

– Mit akarhat tőlem a Föld Ura? – motoszkált a gyerek fejében.

– Segítségre van szükségem – folytatta a fény-lény.
– Eddig, ha nehezen is, de megoldottam minden problémát, ami a Földdel kapcsolatos. Mostanában annyi baj van, hogy támogatók nélkül már veszélyben érzem a bolygót. Egyre gyakrabban vagyok ingerült, s olyankor nagyokat dobbantok. Hatására megremeg a talaj, házak dőlnek össze, kilépnek a folyók medrük-ből.

– Mondd, mi bánt? – kérdezte a fiú.

– Nem becsülik az emberek a környezetüket, mint ahogy egymást sem. Az utak mellett és a folyókban, patakokban mindenütt szemét, papírhulladék, eldo-